

2011. május 16. hétfő
 Márk evangéliuma 6,1–13

Id. Fazakas Sándor

Jézus Názáretben

^{6,1}Jézus akkor eltávozott onnan, a hazájába ment, és követték a tanítványai is. ^{6,2}Amikor azután eljött a szombat, tanítani kezdett a zsinagógában. Sokan hallgatták, és álmélkodva így szóltak: "Honnan veszi ezeket, miféle bölcsesség az, amely neki adatott, és miféle csodák ezek, amelyek keze nyomán támadnak?" ^{6,3}Nemde az ács ez, Mária fia, Jakab, József, Júdás és Simon testvére? Nem itt élnek-e közöttünk húgai is?" És megbotránkoztak benne. ^{6,4}Jézus pedig így szólt hozzájuk: "Nem vetik meg a prófétát másutt, csak a hazájában, a rokonai között és a saját házában." ^{6,5}Nem is tudott itt egyetlen csodát sem tenni, azon kívül, hogy néhány beteget - kezét rájuk téve - meggyógyított. ^{6,6}Csodálkozott is hitetlenségükön. Majd sorra járta a környező falvakat, és tanított.

Jézus kiküldi tanítványait

^{6,7}Ezek után magához hívta a tizenkettőt, és kiküldte őket kettesével. Hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek fölött, ^{6,8}és meghagyta nekik, hogy semmit se vigyenek az útra egyetlen vándorboton kívül, se kenyeret, se tarisznyát, se pénzt az övükben; ^{6,9}saru viszont legyen rajtuk, de ne öltsenek magukra két ruhát. ^{6,10}Ezt is mondta nekik: "Ha valahol bementek egy házba, ott maradjatok egészen addig, amíg tovább nem mentek onnan. ^{6,11}Ha egy helyen nem fogadnak be titeket, és nem is hallgatnak rátok, akkor kimenve onnan, még a port is verjétek le lábatokról, bizonyosságul ellenük." ^{6,12}A tanítványok pedig elindultak, és hirdették az embereknek, hogy térjenek meg; ^{6,13}sok ördögöt kiűztek, sok beteget megkentek olajjal és meggyógyítottak.

Amit a textusról tudni kell:

- exegetikai megjegyzések
- teológiai összefüggések feltárása

1–6. vers

Jézus galileai munkásságának záró szakaszát és jeruzsálemi munkásságának előkészületét írja le. A Galileában isteni tejhatalommal cselekvő Jézust szűkebb hazája (*patris*), Názáret elutasítja. A *patris* a Jn 4,44 szerint egész Galileát jelöli, itt viszont szűkebb pátriáját, Názáretet. Názáret Jézus idejében egy jelenté-

téktelen kis falu emlékezésre méltó hagyományok nélkül, így a régebbi iratok meg sem említik. Zsinagógája viszont híhű zsidó lakókra enged következtetni. A ma 25 ezer lakosú Názáretben nyomát sem leljük az egykor mezőgazdaságból élő településnek.

Sokan (*kai polloi*) hallgatják őt, és sokakat, azaz Lk 4,22 szerint *mindnyájukat* megérinti, álmélkodásra ösztönzi az, amit Jézus mond.

„Avagy nem ez-é az ácsmester fia?” A *tektion* valaminek a készítőjét jelenti, és nem ács mestert. A kifejezés a kézművesség egész palettáját jelöli, melyben nem csak fát, de követ, fémet és szarvat is feldolgoznak. Ézs 44,13–17 szerint az ácsmester fát ültet, és fát vág, azt hasítja, faragja, formálja, de tűzifát is szállít. Jézus ilyen falusi környezetben nőtt fel. Talán maga is szekér rudakat készített, ekevasat javított, vékát, kanalat, fogast faragott, ládákat, állványokat ácsolt, fedélzetet készített és javított. Jézus egyszerű foglalkozásán a pogányok már korán el kezdtek gúnyolódni, mint pl. Celsus. A keresztyének viszont azzal próbálkoztak, hogy Jézust ezen a területen is „kiemeljék”, pl. Ambrosius.

Jézus nem sok csodát tesz Názáretben, csupán néhány beteget gyógyít meg. Az *arrostos* csak itt és a 13. versben, valamint a 16,18-ban jelent beteget. Márk evangélista máshol más kifejezést használ a betegekre: „...aki rosszul érzi magát, rosszul van, szenved” (*kakós echo*), 1,32.34; 2,27, vagy „aki gyengélkedik, betegeskedik” (*astbeneó*), 6,56.

7–13. vers

A tizenkettőnek Jézus megparancsolja, hogy az útra semmit se vigyenek magukkal, se táskát, se pénzt, se váltó ruhát. A többnyire kecskebőrből készült nagyméretű táskát, (*péra*) bőrszíjjal a jobb vállon átvetve, a

bal csípőn hordozták. Az egyszerű falusi ember ilyen táskában szárnyast, bárányt vitt a piacra, az utazók és a pásztorok pedig útravalót.

Arany és ezüst érméről szó sem lehetett Jézus környezetében, csupán rézpénzről (*chalkos*). Rézpénzt a városok és a helyi, provinciális hivatalnokok helyi használatra verhettek. Nemes fémből készült érméket a királyok és a császárok forgalmaztak, birodalmi pénzként. A rézpénz is arra utal, hogy Jézus még csak Galileába küldi ki tanítványait.

A hosszú ingszerű ruha (*chiton*) a maga egyszerű formájában olyan, mint egy zsák, fej- és karnyílásokkal, mely nem azonos a gyakran emlegetett felsőruhákkal (*himation*).

Ha egy izraelita a pogányok földjéről jövet a Szentföld határára érkezett, alaposan leporolta saruját és ruháját, hogy megőrizhesse a tárgyak kultikus tisztaságát, önmaga pedig nehogy alkalmatlan legyen az istentiszteletre.

Prédikációvázlat

1. Jézust és az ő igéjét ma is *sokan csodálják, és mégis eltaszítják*. „Ma is gyönyörűen prédikált a papunk” – mondogatják egy-egy istentisztelet után. Ugye te is rácsodálkozol egy-egy tehetséges lelkipásztor beszédére és személyére, mint egykor a názáretbeliek? Jézus azonban tőled sem ezt várja. Ne csodálkozz, hanem engedelmeskedj az igének! Amikor ezzel szembesülnek a názáretbeliek, csodálkozásuk egyből elpárolog. „Ezt már nem!” S amikor az is kiderül, hogy Jézus csak a helyi ácsmester fia, felháborodnak: „Ez akar minket tanítani, új szokásokat bevezetni?” És ekkor

a szívük bezárul. Képtelenségnek tartják, hogy a környezetükből egy maguk fajta ember legyen a Messiás. Téged nem akadályoz egy ilyen közelség és ismeretség a rendkívüliség, a nagyság felismerésében? Akit saját környezetéből is tisztelned és értékelned kellene, nem szoktad magadtól eltaszítani? Így követi az igazi értékek megtagadását a hamis értékek kultusza. Téged mi gátol abban, hogy elfogadd Jézust Uradnak és Megváltódnak?

2. Jézust *nem kedvetlenül el a kudarc*. Válaszul kiküldi a tizenkettőt. Amikor a derecskei gyülekezetépítés idején egy-egy kapu végleg bezárult, mindig fülembe csengett egyik münsteri barátom biztatása: „Akkor nyiss újat!” A kudarcba sohase nyugodj bele, kevesebbel ne érd be!

A tanítványokat *semmi sem gátolhatja* hivatásuk gyakorlásában. Amikor arra biztattunk egy fiatal lelkész házaspárt, hogy vállaljanak többet a gyülekezeti munkából, így válaszoltak: „Nekünk családi életünk is van!”. A lelkipásztor nem kell feláldozza családi életét a gyülekezeti munka oltárán, de ismernie kell a prioritásokat. Először az Isten ügye, s azután minden más.

Jézus a kiküldött tanítványokat népének a próféták és vándor igehirdetők iránti vendégszeretetére bízza. A Szatmári Egyházmegye egyik lelkipásztora húsz évvel ezelőtt ezt még így élte meg: „Minket a *kötényéből* is eltartana a gyülekezetünk”. Ez semmi esetre sem jelenti azt, hogy ne lenne méltó a munkás a maga jutalmára. De igazából nekünk sincs többre szükségünk, mint a mindennapi kenyerünkre.

Abol nem fogadják be Jézust, ott érhető jel útján kell megtagadnod a közösséget, miként a tanítványok, akik még a port is leverték lábaikról. Ne erőltesd senkire az Igét!